

Publicerad 2020-08-10 17:30 av Judas Ekholm

Well... länge sedan nu. Orkar inte dra offervalsen, men det finns ju en anledning till min tystnad, och den är inte urgullig. Ge mig ett kilo Oxycontin, älskade vänner. Puss! <3

Neka morgondagen tillträde

*

Han föddes bland duvor som pricksköts till sist,

där omsorg var äckligt och kärlek en brist.

Skvallerbytta Bing Bång och Von Oben höll tal

om knivar i ryggen och dubbelmoral:

”Prisa Gud för nepotism,

kamaraderi och egoism!”

Utfrys i sandlådan som fyllts av betong,

där ankdammen fräste fram en coversång:

”Die Fahne hoch” hördes klinga och eka:

Rensa bort packet; de skygga och veka.

*

Blev aldrig vuxen, bara äldre genom åren,

tänker han och pillar slött i såren:

Årsringar utav sönderfräta drömmar

som håller honom tjudrad i självhatets tömmar.

Nittio i kroppen!

Elva i knoppen!

Debil, juvenil och livrädd för livet,

står det att läsa i Vita Arkivet.

Uppklädd i snaran, en fulländad skrud,

för att förtjäna en sista kyss från Gud.

*

En lipsill, en gnällspik, en feg jävla kratta,

vars ynkliga psykbryt ingen doktor kan fatta.

Tomtar på loftet och fjärilar i kistan,

lika tafatt som Isolde och Tristan.

Infantil och svag,

hans vackraste behag.

Han flyr - med en horsemacka – från att vara grabb

och spetsar sin framtid som en flottig shish kebab.

Sprutan, en vän som aldrig nånsin förräder,
vars värme vaggar honom, om än på nåder.

*

Allting som lindrar, som dövar, som skymmer
livets förtret och hans dunkla bekymmer
brukar han som en sköld emot sin existens.
Men glömmer dra undan sin hand när det bränns.
Flöddrad och alkad,
smått åderförcalkad,
höjer han avskedsfrasen mot sin tinning
och trycker av ett ord för andras vinning.
Långt bort från ambulansens skrän och tjut
nekar han morgondagen tillträde till slut.

*